

§ 23, odst. 2 přidělového zákona č. 81/20 Sb. z. a n. i při půdě, která byla přidělena nikoli jako rolnický nedíl, má se Státní pozemkový úřad řídití obdobou ustanovení daných v druhé části téhož zákona o rolnických nedílech a že podle § 37, odst. 2 tohoto zákona může Státní pozemkový úřad přivolit k zcizení celého nedílu jen tak, že docílená cena trhovává, pokud přesahuje to, co bylo vloženo do nedílu vlastníkem, připadne státu. Zákon při tom nerozlišuje mezi zcizením dobrovolným a exekucním. Když tedy v projednávaném případě obvodová úřadovna Státního pozemkového úřadu dala svolení k exekucní dražbě s výhradou, že nejvyšší podání, pokud bude přesahovati přidělovou cenu, zvětšenou o nutné a užitečné náklady podle stavu v době odhadu a pokud nebude vyčerpáno pohledávkami přednostními a pohledávkami, jež byly knihovně zajištěny na vydraženém přidělu za souhlasu Státního pozemkového úřadu, vyplaceno bude státu jako přeplatek podle § 37 zákona č. 81/20 Sb. z. a n., nepřekročila oprávnění plynoucí pro ni z onoho omezení váznoucího na uvedených nemovitostech. Dovolací rekurenti ostatně netvrdili, že právo zástavní pro jejich pohledávky bylo na těchto nemovitostech vloženo se souhlasem Státního pozemkového úřadu, naopak z jejich dovolacích recursů jde najevo, že se tak stalo bez takového svolení a tudíž neplatně.

Čís. 15231.

Spor o snížení výživného nezakládá zahájenost rozepře pro pozdější spor o nepřípustnost exekuce, i když se v něm uplatňují též důvody pro snížení výživného.

(Rozh. ze dne 27. května 1936, R-I 507/36.)

Žalobce tvrdě, že se jeho hmotné poměry podstatně snížily, domáhá se první žalobou snížení výživného, jež se zavázal platiti soudním smírem žalované své manželce. Na základě tohoto smíru vedla manželka exekuci proti žalobci k vydobytí nedoplatku výživného. Další žalobou domáhá se žalobce prohlášení exekuce za nepřípustnou podle § 35 ex. ř. proto, že jeho majetkové poměry se zhoršily, a namítá v podstatě tytéž důvody jako ve své žalobě o snížení výživného. P r v ý s o u d vyhověl námitce rozepře zahájené a žalobu odmítl. R e k u r s n í s o u d námitku rozepře zahájené zamítl.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Ve sporu o nepřípustnost exekuce vedené k vydobytí výživného a ve sporu o snížení výživného nejde o totožné námitky. Stěžovatelka připouští, že formálně jsou tu nároky jiné, ale namítá, že meritorně rozhodne soud o téměř předmětu, totiž o výši výživného, a to jednou samo soudcem, jednou senátem, což není přípustné. Správné jest, že v těchto

sporech nejde o totožný konkrétní žalobní nárok, což jedině rozhoduje. Nestačí, že z téhož právního poměru se odvozují různé konkrétní nároky, že soud musí se zabývat v obou případech otázkou přiměřenosti výživného, které má platiti žalobce žalované. Výrok ve sporu o nepřipustnost exekuce bude se týkati jen exekuce povolené žalované straně k vydobytí dluhovaných částek, kdežto výrokem ve sporu o snížení výživného bude rozhodnuto o povinnosti žalobcově plniti výživné od určité doby. Už z toho jest patrné, že konkrétní nároky žalobní v obou sporech jsou různé, což má za následek, že projednávání žaloby o nepřipustnost exekuce nebrání námitka sporu zahájeného o snížení výživného (§ 233 c. ř. s.).

Čís. 15232.

Proti usnesení odvolacího soudu, kterým byl rozsudek zrušen a námitky proti mimosoudní výpovědi byly odmítnuty, jest rekurs přípustný.

Mimosoudní projev propachtovatelův, že pachtovní smlouvu zrušuje z důvodů § 1118 obč. zák., není výpovědí podle §§ 562, 565 c. ř. s. a nemůže býti podkladem k zavedení sporného řízení podle § 571 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 27. května 1936, R I 543/36.)

Žalobci zaslali dne 12. prosince 1935 dopis, jež považovali žalovaní za mimosoudní výpověď a podali proti němu námitky. Při prvním ústním jednání prohlásili žalobci, že dopis ten, proti němuž byly podány námitky, není výpovědí, nýbrž zrušením pachtovní smlouvy a odstupem od ní podle § 1118 obč. zák. P r v ý s o u d námitkám žalovaných vyhověl a mimosoudní výpověď zrušil. O d v o l a c í s o u d zrušil rozsudek prvního soudu a námitky žalovaných proti výpovědi pro nepřipustnost odmítl. D ů v o d y: Dopis z 12. prosince 1935 lze vykládati jedině v souvislosti se smlouvou pachtovní, na kterou dopis ten navazuje. Odstavec XV smlouvy jedná o rozvázání pachtovní smlouvy a výslovně uvádí, že strana pronajímající může prohlásiti smlouvu pachtovní za rozvázanou, pronajatý objekt do konce roku do vlastní režie převzít a případné náhrady škody z kauce požadovati, kdyby nájemce byl v prodlení s placením nájemného déle než 6 neděl, nebo kdyby neobhospodařoval pronajatý objekt vědomě trvale takovým způsobem, že by způsobil značné znehodnocení pronajatého objektu, nebo kdyby proti nájemci byla vedena nucená správa nebo na jeho jmění uvalen konkurs, nebo kdyby neplnil jiné pachtovní smlouvou převzaté závazky. Přihlédne-li se pak k pachtovní smlouvě, jest zřejmé, že žalobci použili v dopise ze dne 12. prosince 1935 pouze svého práva v odstavci XV pachtovní smlouvy jim vyhrazeného a tudíž, že dopis ten jest pouhým výslovným prohlášením odstupu od pachtovní smlouvy ve smyslu § 1118 obč. zák., neboť z důvodu § 1118 obč. zák. lze zrušiti smlouvu pachtovní i pouhým jednostranným mimosoudním prohlášením (Sb. n. s. č. 4054,